

Waar was de man met de hoed op 23 April?

Ik lag nog een beetje in bed, maar zoals u weet, de laatste tijd ben ik vroeg wakker. Het was wel 8 uur. Beetje uitgeslapen. Een maandag. Dat moet ik u uitleggen. Op maandag om de 2 weken wordt de grijs/groene vuilbak leeggehaald. Dat staat als een jong meisje al voor het hele jaar op de kalender. Dat vul ik altijd in als ik de kalender krijg van de woningbouwvereniging. Om de 2 weken wordt de groen/grijze bak leeg gemaakt. Wat doen we in die rare klike? Tja, in feite alles waar we vanaf willen. Simpel toch?

Maar ik hoef niet elke 2 weken van die "klike" af. Ik zou niet weten hoe ik in 2 weken die klike met afval zou moeten volmaken. Zoveel afval heb ik gewoon niet. Ik koop mijn vlees bij de slager; goed vlees met zonder plastic bakkies. Ook al zoiets, plastic dat moet je in die andere klike doen; die blauw / oranje klike: gaat over plastic en papier. Zoveel papier heb ik nou óók alweer niet. Waar gaat dit over?

Bestaat het hele mensen leven over datgene wat je weggooit? Wat is dit met deze wereld?

Als ik een boek gelezen heb: papier: was ik niet van plan om dat in de blauwe kant van de klike te gooien. Volgens mij is het leuk om ook oud en gelezen papier er nogeens bij te pakken. Maar goed: dat is een ander verhaal.

De man met de hoed was eerder wakker. Stond te twifelen en keek in de grijs / groene klike. Die is nog lang niet vol. Daar kan nog een hoop troep bij. Dat duurt nog wel even. Vervolgens was het de man met de hoed die mij de ruime koffie deed geuren. Daarom werd ik wakker op 23 april. Man, man, man, ook jij verstaat de kunst van een zalig geroerd schuim. Een lepeltje onder het schuim roeren geeft de smaak van deze heerlijke koffie. Het is echt waar. De man met de hoed had een 2e gezet. Wij dronken samen heerlijke koffie op deze maandagmorgen. Tja, bedacht ik mij nog: "... als je maar wil, man met hoed, dán kan je het wel ..."

Het was gewoon fijn.

Meneertje merel op de achtergrond. Een schraal zonnetje in de tuin.

Ik deed een poging: kijk we moeten wél iets gaan ondernemen vandaag, maar dat zal in het huis worden. Er liggen teveel plannen, er moeten teveel dingen gedaan. Wandelen vandaag zit er niet in. Ook het excuus van: leeg voor vol: gaat het niet worden. We hebben meer dan genoeg biers in huis. De doos met sigaren is meer dan gevuld. Vandaag wandelen zit er niet in, man-met-hoed. Of je moet een ander excuus kunnen verzinnen. Het is MAANDAG weet je wel. Musea zijn gesloten: da's hun zondag.

De man met de hoed leek totaal niet uit het lood geslagen. Sterker: hij kwam overeind en maakte nog zo'n heerlijk koffie. Geroerd onder het schuim ging hij weer zitten. Het rook zalig. IJzeren stoelen in de tuin kraken niet. Meneertje merel leek te luisteren.

Kijk, begon de man met de hoed, ik dacht aan die bal. Hij wees op een plastic bal die zich zomaar ergens tussen het groen en de stenen lag te vervelen. Die bal. Ik wist meteen waar het over ging. Ow, die bal, die is van de buurtkindertjes, tja, die schoppen ze wel eens over de schutting. Geeft toch niks, die gooi ik weer terug. Ik hoor het weleens: tja! de bal is terug, dan spelen de kindertjes weer verder. Wat bedoel je: man-met-hoed?

- hier het verhaal van de man met de hoed:

Een bal, ik had een mooie bal gekregen. Waarom ik die bal had gekregen weet ik niet meer: voor mijn verjaardag, of gewoon zomaar, ik weet het niet meer. Het is lang geleden gebeurd, lang voordat jij geboren was. Het is dus erg lang geleden; daar was jij niet bij. Maar die bal was mijn trots. Eerst durfde ik niet eens tegen die bal aan te schoppen. Maar dat ging allengs beter. Het was leuk om te voetballen. Koppen durfde ik op een gegeven moment ook. Een bal om mee te spelen. Toen ging ik de straat op. De straat waar anderen zijn. Daar kwam ik aan met mijn bal. Meteen werd ik uitgenodigd. Kom je spelen, neem je bal mee. En zo gezegd, zo gedaan. De anderen waar ook mijn vriendjes bijhoorden, speelden, voetbalden. Ik mocht meedoen. Maar het spel werd ruwer. Allengs vond ik het niet leuk meer. Ik werd een beetje onder de voet gelopen. Tot het moment dat iedereen een andere kant uitliep. Ik bleef alleen achter op het trapveldje achter mijn huis. Nergens was mijn bal te bekennen. Iedereen was alle kanten uitgerend. Daar stond mijn vraag: waar is mijn bal? Terug naar huis pakte ik mijn fiets. Mijn vertrouwde ros van stalen galop. Hard op de trappers reed ik door de straten. Tot ik ze zag: allemaal voetballend met mijn bal. Ik was eruit geluisd.

Ze wilden helemaal niet voetballen met mij, ze waren alleen maar uit op mijn bal. Stil stond ik. De stijgbeugels van mijn stalen ros (mijn fiets) hijgend voor een mogelijke aanval onder mijn voeten. Even bedacht ik mij; ik kan met mijn fiets tenminste één van mijn vriendjes onderuitrijden. Pijn doen. Maar daarmee heb ik mijn bal niet terug. Bovendien: dit is mijn 2e fiets.

Toen ik thuiskwam, werd het me ook al aangewreven. WAAR IS JE FIETS!
Kon ik toen ook al niet uitleggen: wat moet je zeggen? Afgepakt?

Nee, deze keer besloot ik mijn 2e fiets te behouden.

Deze pakken ze niet af.

Jammer dan bal, maar deze doe je maar alleen. Hard fietste ik door de straten. Dat begon me steeds beter te klinken, zo ging de man met de hoed verder. Dat hard fietsen is echt leuk. Net doen alsof je snel gaat. Hard fietsen en uitgeput thuiskomen. Het stalen ros in de schuur.

De bal was ik vergeten. De fiets werd mijn nieuwe liefde. Ketting smeren, banden op orde. Mijn 2^e fiets was mijn trots. Dat stalen ros heeft me heel wat kilometers door het leven geholpen, zo ging de man met de hoed verder.

... het verhaal met dit abrupte einde verdiende een geschenkend koffie van mijn hand. Blijf maar zitten, man met hoed, deze ronde, geroerd onder het schuim, in deze achtertuin is de mijne. Het smaakte ons goed. Zal ik een toast en een eitje tikken: wat denk je daarvan? Man-met-hoed keurde goed.

Toen het allemaal uitgeserveerd op de vergeten tafel in de tuin stond uit te smikkelen, ging de man met de hoed verder. (slurp), dank je wel. Smakmakend, kraspend op de versgeroosterde toast. Geel voor laatst bewarend. Kijk, ging de man-met-hoed verder, ook die 2^e fiets ben ik kwijtgeraakt. Aan anderen. Net als mijn bal. Maar toen ben ik gaan rolschaatsen. Dat vond ik fijn joh! (slurp)

Rolschaatsen, dat was de wereld voor mij. Lange banen trekken. Zweven op de straat.

Vooral op een teerbaan.

Een asfaltweg bedoel je?

Ja joh! Op zo'n gladde teerbaan, rolschaatsen, geweldig. Op zo'n asfaltweg.

De man met de hoed genoot overduidelijk van het armzalige ontbijt op de vergeten tafel. Geel bewaard voor het laatst. Het verhaal voor het eerst verteld. Met een grote hap werd de dooier als een koepel op een geroosterde boterham naar binnen geschoven. Uit de mondhoeken lekte de overtollige smaak. Smakend en kauwend ging de man met de hoed verder. Kijk, jij was toen nog niet geboren: daar was jij nog niet bij. Slurpend met een ruime koffie. Slokkend van genot en met ruime stilte ging het verder. Zelfs meneertje merel luisterde oorverdovend stil.

Rolschaatsen, dat vond ik pas echt fijn joh ... zweven over de straten.

Over gladde banen, zweven kon ik, heerlijk. Straat na straat, kilometers lang. Maar daar was jij te jong voor, daar was jij niet bij.

Ik hield van rolschaatsen. Lange banen, grote slagen, mooie snelheid. Op mijn rolschaatsen voelde ik mij echt vrij. Meer dan op mijn fiets. Ik hield van mijn rolschaatsen.

Ik denk dat ik het snap man-met-hoed antwoordde ik. Ik denk dat ik het snap.

Rolschaatsen kunnen ze niet afpakken, net als met wandelschoenen.

M
()
()
| |
0-0